

Julebrev 2010



Thomas og Rakel. Fra vores familieferie i Barcelona 2008.

2010 vil i vores familie mest blive husket for den forfærdelige ulykke, hvor Rakels dejlige kæreste, Thomas Hermansen, druknede. Alle har nok hørt om drukneulykken ved Norge, hvor 4 unge mænd omkom. Vi kan jo stadigvæk ikke forstå, at Thomas aldrig kommer tilbage. Smerten er naturligvis størst for Thomas' familie og Rakel. Men vi holdt alle rigtig meget af ham, og vil gerne her ære hans minde.

Thomas var en usædvanlig person, som rummede så meget: han var klog, ambitiøs og ansvarlig, han var omsorgsfuld og trofast, han var spørgende og lyttende, han var "svigermors drøm" og børnene elskede ham. Thomas havde mange interesser: fodbold, rødvin, dykning mmm, og så var han optaget af at hjælpe "de små". Han havde arbejdet blandt gadebørn og på børnehjem i Honduras for organisationen Impact, og underviste kommende volontører som frivillig. - Nu er han gemt hos Gud.



Der bygges på bibelskolen, men forinden skal mursten støbes og tørres.

I januar måned var Niels Peder og jeg for anden gang i Nigeria. Denne gang kun i Kontagora, hvor vore venner, Inger og Poul arbejder som missionærer. Vi havde noget undervisning. Jeg i PC-kørekort for nogen udvalgte, som har særligt brug for det, og Niels Peder underviste 30 evangelister og deres koner i Efeserbrevet og Livsmønstre (Mike Breen), som er nyttige ledelsesredskaber i menighederne. Vi havde også garn og hæklenåle med, og de fleste kvinder prøvede at lære kunsten. Det var utrolig sjovt at se deres interesse og iver. Det har været en stor gave at få lov til at møde Afrika på denne meget personlige måde. Tænk at komme til gudstjeneste en søndag formiddag ude i bushen i en lille ny kirke med vægge og tag af smukke gule strå (ca 2 cm i diameter) og siddepladser lavet af smalle planker. Som gæster sad vi naturligvis på plastic havestole med indskriften God Bless You (Gud velsigne dig) i ryggen. Der var 30-40 mennesker til gudstjeneste, kun et par stykker kunne læse, og kun ganske få var over 25 år. Men de kunne synge og de var glade! De var meget interesserede i at få en evangelist til landsbyen. Han ville også kunne lære dem at læse og skrive.

En af dem, der var på PC-kursus, er ansat til at stå for et projekt med landsbyudvikling. Målet er, at de ved at lære demokratiske processer skal begynde at tage ansvar for udvikling i deres landsby, måske vil de have en brønd eller på sigt en skole. Der skal besluttes, tages ansvar, følges op, evalueres. Jo, det er en lang proces, når man er vant til at høvdingen eller i hvert fald de ældste bestemmer. - Det er en meget spændende tid i den del af Nigeria, det syder og gærer, og der er stor åbenhed for evangeliet. Irene.

Så er det min tur (NP).

Sneen daler lydløst og smukt ned til os her i vores nye lejlighed på Fredensgade 52. Irene er på arbejde og jeg har en times tid endnu, inden jeg skal hente hende på hendes arbejdsplads og vi sammen tager til en 50 års fødselsdag hos en af vore mange nye venner i Silkeborg. I aften skal vi passe Sara og Kelds fire dejlige unger.

For lige at starte lidt bagfra, så satte vi før sommerferien vores lejlighed i Janus La Cours Gade 4 til salg, og efter ca 3 måneder var den solgt til overtagelse 1. dec.

Vore overvejelser var gået i forskellige retninger: Skulle vi flytte til Silkeborg, nu da vi var "husvilde"? Men vi bestemte os af forskellige grunde, til at flytte til Fredensgade, en lejlighed vi også ejer, men som Rakel boede i sammen med to andre veninder.

På den måde blev Rakel "husvild" og det var ikke så let at finde noget godt at bo i, og derfor købte vi en lejlighed til hende og en veninde i Lundbyesgade - ikke langt fra musikhuset. En fin og renoveret 2 værelses lejlighed, der var lavet om fra en treer til en toer.

Hun har fået sig godt indrettet, og det har vi også her i Fredensgade - en parallelgade til Strøget i Århus, så vi er blevet så centralt boende, at vi ikke kan få parkeret bilen i nærheden undtagen på særlige tidspunkter, men jeg har fundet et sted på havnen til vores gamle Volvo, hvor man kan holde, og det er i gåafstand.

Jeg brugte i sidste uge det meste af min tid som frivilligarbejder i forbindelse med færdiggørelsen af det nye kirkebyggeri i Århus Valgmenighed.

Det er for de ca. 600-700 medlemmer en stor satsning, og det skal nok blive rigtig godt.

Byggeriet består af en administrationsbygning m. cafeteria, diverse lokaler for børn og unge og kontorfaciliteter til de vist nok ca. 15-16 personer, der er på lønningslisten (hel- og deltids-).

I søndags, 4. sø. i advent, var der så en meget festlig og bevægende indvielse af den nye kirke - med provsten, og med svigersøn Keld som prædikant.

Hvis vi bakker lidt i tiden, så har jeg arbejdet en 14 dages tid med praktisk arbejde i forbindelse med renovering af Arenacentrets cafeteria i Silkeborg (Vores menighed - Oasefællesskabet ejer disse bygninger, som man købte for ca. 5 år siden). Det var en meget stor ansigtsløftning - et projekt til en kvart million, og det har løftet oplevelsen af kirken som et multihus.

Jeg befinder mig godt på den efterhånden 6 mands store stab, og jeg har sammen med Irene og et par andre ansvaret for det værdifulde grå guld, mennesker i deres 3. alder og det er vores mål at styrke selvværdet, selvforståelsen og mulighederne for at tjene Gud og mennesker i den sidste tredjedel af det liv, vi har fået betroet.

Vi bakker lidt videre tilbage.

Irene har skrevet om vores helt store smerte - tabet af Thomas.

Kort forinden, først i august, var vi en tur i Rumænien sammen med lederen af Dansk Balkanmission, Niels Arne Skov, og anledningen var indvielsen af et multihus (fælleshus og kirke), og det var en stor oplevelse at møde en vision ført ud i livet, en fin kombination af nødhjælp med nødvendig lokal forankring og mission, og det gjorde indtryk at se vandposter rundt om i sigøjnerlandsbyer, installeret for midler kanaliseret gennem DBM, og opleve den satsning på mission blandt sigøjnerne, som vi var vidner til, både i det fri, i små kirker og ikke mindst i de "kulturhuse" som sikkert skyder op i lighed med det, som vi var med til indvielsen af. Senere har vi hørt, at der er fulde huse, når feks. en Jesus-film vises. Jo, der er åbne døre for evangeliet til sigøjnerne i Rumænien.



Vi bakker lidt mere tilbage.

En af de lidt specielle oplevelser på de åndelige planer oplevede vi på SommerOase, for ca. 4500 mennesker i løbet af en uge samledes til en vifte af alle mulige tilbud, som troen på Gud lægger op til. Vi stod for SeniorOasen, som er en Oase for det grå guld.

Vi bakker igen.

I slutningen af juni tog vi en uges tid til Norge. Anledning var en fætter- og kusinesamvær på Irenes mors side. Vi havde nogle dejlige dage sammen, og vi benyttede derefter lejligheden til at se lidt mere det smukke Norge. Gudbrandsdalen og Hemsedalen - fantastiske naturscener, men også kulturen i det område er rig. Feks var det en stor oplevelse at se Blåfarveværket i Modum.

Så bakker vi for sidste gang.

Selv om vi synes, vi boede godt i Janus La Cours Gade, så er sol og natur ikke det som karakteriserer gaden, men det fik vi så til fulde compensation for i det, vi kalder vores lille personlige paradys i Laven på campingpladsen Terrassen, hvor vi - på første parket - fra plads nr 23 i fulde drag kunne nyde udsigten over Mossø og se til Himmelbjerget.

Hvis jeg bakker længere, rammer jeg ind i Irene og hendes fortælling om Nigeriaturen.

Til sidst vil jeg minde om det allervigtigste i julen: At Jesus som verdens lys blev født, og glæden over at vi har fået lov til at skue det underfulde lys, for som Bibelen fortæller flere steder - Joh 1,4: *I ham var liv, og livet var menneskers lys* - Joh 1,9: *Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske, var ved at komme til verden* - Joh 8,12: *»Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.«* - Joh 9,5: *"Mens jeg er i verden, er jeg verdens lys."* - Joh 11,9: Jesus svarede: *»Har dagen ikke tolv timer? Den, der vandrer om dagen, snubler ikke, for han ser denne verdens lys.* - Joh 12,46: *Som lys er jeg kommet til verden, for at enhver, som tror på mig, ikke skal blive i mørket.*

Lyset skinner i mørket, og mørket får ikke bugt med det - siges det i Johannesevangeliets juleberetning. Jesus kan fortrænge vort mørke og tænde lyset i vore hjerter.

På denne håbets baggrund fejrer vi jul.

Med kærlig hilsen Irene og Niels Peder